

Capitolul 0 – Numele meu este Ioan Pg 15-16

Viața mea nu a fost decât o succesiune de nașteri și morți... sau de morți și renașteri. Cum să o mărturisesc altfel!

Știind că voi pleca în curând din viață, o fi sub efectul unei tainice bucurii sau al unei nostalgii nespuse că simt nevoia să mă aplec asupra ei? Desigur, niciun răspuns nu este mai presus decât altul. Melancoliile se hrănesc cu bucuriile trecute la fel cum acestea dau viață prezentului și sădesc orizontul.

Numele meu este Ioan și mă aflu la Efes unde, de multă vreme, mi s-a dat numele grec de Johannes. O căsuță cu acoperiș drept printre altele ridicate în grohotiș, un pâlc de măslini, lauri și smochini, iar apoi, mai încolo, după o treaptă, o înșiruire de coloane elegante înălțându-se spre cer cu capitellurile lor minuțios colorate. Cam așa arată peisajul meu și nu mi-aș dori altul.

E de ajuns să fac câțiva pași printre florile de asfodel și iată-mă lângă un firicel de apă vie care izvorăște dintre stânci pentru a se tupila apoi printre ierburi. Ce altceva aș putea să cer? Inima mea mustește de tot ceea ce o existență de om poate îndrăzni să cheme și care s-ar putea rezuma la un singur cuvânt... Lumina. Un simplu cuvânt? Mai degrabă o stare...

Picioarele mă poartă cu greu, totuși. Și mi se pare că nu pentru că au mers mai mult decât altele, ci mai ales pentru că au căutat să se adapteze la ritmul viziunilor Inimii care le-a hrănit mereu și pentru că s-au uzat. O uzură frumoasă, drept să spun, instalată ușor, după atâta învecinare cu Splendoarea.

Frica? Suferința? Evident că le-am cunoscut, la fel ca pe alte mii de lucruri asemănătoare pe care nimeni nu le poate evita. Cu toate acestea... ajuns la capăt de drum, pot să spun că am fost un om fericit, chiar dacă am fost supus neîncetat presiunilor vieții. Fericit ca am întâlnit un alt om, a cărui transparență, forță și iubire cutremurătoare îl făceau să fie mult mai mult decât un om.

Se chema Jeshua... sau Cel Binecuvântat. A apărut subit, ca un prieten venit din străfundul Vremurilor, fără să-l fi văzut apropiindu-se. Jeshua... Numele său e purtat de atâtea buze! Și înflăcărează totul, chiar dacă nu vorbește decât despre Pace.

Ultima imagine pe care o păstrez despre Jeshua mă duce înapoi la Tyr. Evocă deopotrivă fericire și sfârșire...

Tocmai ajungeam din Efes pentru cea mai scurtă ședere pe care ar putea să și-o imagineze cineva. La cererea sa, le însoțisem până la El pe Meryem, mama lui, și pe Sarah, sora lui, care trăiseră acolo în ultimii patru ani. Părăsind de puțină vreme mănăstirea unde se refugiase pentru mult timp în urma supliciului său, El hotărâse să plece departe către răsărit, spre acea Țară a Piscurilor înalte pe care o cunoscuse în tinerețe și o îndrăgea nespuse. Fratele său, Toma, și încă vreo câțiva pe care îi invidiam aveau să îl însoțească într-acolo. Însă prezența lui Meryem în preajmă conta pentru el mai mult decât orice altceva într-o asemenea călătorie.

Capitolul V – Sarea din Laodicea Pg 96-97

Oarecum tulburat, am intrat în cele din urmă în curte, apoi mi-am turnat peste picioarele obosite și pline de praf niște apă dintr-un urcior înainte de a trece pragul casei.

Era aproape răcoare. În penumbră, pe o masă joasă, am observat imediat câteva frunze amestecate cu flori. Toate alcătuiau un buchet veștejit. Nimeni nu intrase cu siguranță acolo de câteva săptămâni, nici măcar Epiphanes, care credea că florile moarte și uscate atrăgeau sufletele rătăcitoare.

Fără să mai aștept, m-am întins pe o rogojină în cealaltă cameră tradițional rezervată rugăciunii și împărțirii pâinii. Eram tot pe gânduri...

Cum ar fi reacționat Jeshua la ceea ce tocmai văzusem? El nu dorise niciodată să se formeze un fel de cult în jurul Învățăturii Sale. Cât despre Meryem, aceasta nu ar fi putut niciodată să își imagineze sau să accepte ce se manifesta acolo, la poalele zidurilor în spatele cărora trăise.

Devoțiunea... Evident că nimeni nu o putea împiedica să se manifeste atunci când izvora pe neașteptate. Trebuia de asemenea să recunosc că esența ei era impregnată chiar de o anumită frumusețe întrucât era în măsură să exprime avântul firesc al inimii, să hrănească un grăunte de speranță sau să îl susțină pe acela care avea nevoie de forță. Nu puteam să îi neg onorabilitatea...

Însă în privința cultului altfel stăteau lucrurile... căci acesta anunța credința oarbă care la rândul său ducea la împietrire... adică tocmai contrarul a ceea ce ne învățase mereu Jeshua.

Prin urmare ce era de făcut? Aveam să asist neputincios la ceea ce era inevitabil? Oare am putea vorbi vreodată despre iubire, Infinit și Veșnicie fără a cădea în capcana îngustimii omenești?

Eu am fost cel care, încă din zorii următoarei zile, am mers să-i strig numele lui Epiphanes nu departe de acolo, la ușa casei sale. Am auzit mai întâi câțiva pași coborând cele câteva trepte din piatră ale casei ce dădeau spre o terasă... apoi prietenul meu mi-a căzut în brațe cu răsufierea tăiată.

Din puținele cuvinte pe care le-a bâiguit în cele din urmă, am înțeles imediat neliniștea lui și confuzia tuturor aceluia care îmi oferiseră încredere. Mulți s-au simțit părăsiți, în vreme ce el, fratele meu, nu fusese în măsură să le dea nici măcar o explicație... Pur și simplu plecasem într-o dimineață fiindcă trebuie că „avusesem nevoie de asta"... poate, în ochii unora, ca un om egoist sau inconștient care, după ce plantase cea mai frumoasă tufă de rhodon, nu își mai bătuse capul să o ude și să o tundă...

Dar acum că mă întorsesem, cum puteam să îl fac pe Epiphanes să înțeleagă motivul pentru care fusesem nevoit să dispar atâta vreme și ce trăisem? Aveam nevoie de măsură în toate și de cuvinte care să nu trădeze nimic.

Am convenit între noi ca vestea „revenirii" mele să fie ținută secretă până când îmi găseam acele cuvinte și îmi trăgeam puțin sufletul, căci eram extenuat.

Așa că i-am povestit totul lui Epiphanes așa cum am putut. Tot... mai puțin visul pătrunzător care mă cutremurase la Pergam, sub un portic al templului lui Esclapios. Era prea intim... M-am rezumat la nopțile mele, la „Cântul meu" și la diminețile miraculoase pentru că tocmai în mijlocul acestora, într-un decor care îmi era străin, lucrurile s-au răsturnat încă o dată în viața mea iar numele „Deșertului" s-a revelat în adevăratul lui sens.

Există imagini pe care nu le-am putea uita niciodată, în ciuda trecerii Timpului... Acea a privirii uimite a lui...

Capitolul IX – De la Recunoștință la Consolare Pg 168-169

Da... greșeli uneori grave, alteori chiar tragice comitem cu toții; suntem autorii multor abateri din ignoranță, din uitare, din inconștiență și pentru că lipsa de iubire este un Somn... dar nimic din toate acestea nu e hamartia!

Greșeala și abaterea cheamă manifestarea lertării pentru a accesa Trezirea. Cât despre hamartia, aceasta nu există în Împărăția Divinului căci ea înrădăcinează vinovăția în fiecare dintre noi, adică judecata și condamnarea de către Cel Etern.»

S-a stârnit agitație în mulțime până în afara casei mele.

Apoi, cu un fel de tresărire, am adăugat:

- «Iar acum spuneți-mi... Simțiți otrava hamartiei în sufletul vostru încă de la originea Timpurilor... sau pur și simplu o ignoranță din care puteți deja să ieșiți? Lertarea pe care o oferim și cea pe care ne-o oferim rupe lanțurile. Datorită Suflului lui Jeshua nu sunteți sclavi și nu veți fi niciodată!»

Am părăsit terasa de pe acoperiș pentru a mă amesteca printre cei care se aflau acolo, împărțiți între două viziuni asupra vieții însă aflați în căutarea aceleiași adevărate Consolări. Nu am vrut nicidecum să rostesc numele lui Saul, motiv pentru care acesta nu a fost niciodată pus în opoziție cu ceea ce a izvorât din inima mea.

Dar iată că abia ce intrasem în mulțime și începusem să îmbrățișez lumea că s-au auzit niște strigăte aspre însoțite de tropote de picioare. Au urmat mișcări de panică și urlete îngrozite... Garda romană tocmai își făcuse apariția în frunte cu un decurion călare, căruia îi zăream casca și acel amenințător pugio.

Din loc în loc erau fluturate torțe în direcția noastră, în timp ce ordinele continuau să curgă parcă pentru a întreține cu iscusință panica. Nu țin minte să fi fost adevărate violențe în afara câtorva lovituri de scut bine țintite. Lumea s-a împrăștiat cât de repede a putut până când Epiphanes și cu mine ne-am trezit singuri în fața torțelor și a vreo doisprezece sulite mânuite cu îndemănare. Îi cunoșteam pe romani și pe aceia recrutați de ei. Orice argument era inutil...

Am petrecut patru sau cinci zile într-o temniță din Efes, amândoi surprinzător de liniștiți căci eram ca într-o stare de grație. Nu au fost interogatorii susținute ci amenințări că ni se vor tăia limbile, ca nu cumva să mai rostim numele unui anumit „Nazarinean”. Nu știu dacă le-am crezut dat fiind faptul că am surprins câteva rânjete... Asta nu prea era o practică romană.

În cele din urmă, fără să știm de ce, ni s-a dat drumul într-o dimineață înfomețați și însetați. Au trecut mulți ani până să aflu în sfârșit despre intervenția acelei familii bogate de patricieni care, printre altele, arătase deschidere față de Învățăturile lui Jeshua. Nu am avut niciodată prilejul să le mulțumesc, dar nu încap în doiala că în „hambarele cerești” ceva s-a înscris, ce aveam să împărtășim cu bucurie în alte vremuri.

Câteva săptămâni mai târziu, când viețile noastre își reluară cursul în ciuda tuturor celor întâmplare, un bărbat de vârstă mijlocie s-a înfățișat la poarta mea ținând în mână o lampă de lut spartă în două sau trei bucăți.

- «Eram acolo în acea seară, mi-a spus el cu mult respect în voce. Când am văzut-o călcată în picioare și împrăștiindu-și uleiul aprins pe jos, am vrut să o iau cu mine în amintirea celor auzite și a lui Meryem așa cum am cunoscut-o...»

- «Și ai venit acum să mi-o oferi în dar?»

- «Nu... o păstrez... însă, vezi tu, eu cioplesc în piatră de multă vreme așa că mi-am zis că o

statuie mai mare și mai frumoasă a mamei Celui Binecuvântat ar fi binevenită lângă zidul acestei case... E acolo, în căruța mea...»

Capitolul XVII – Spre Casa Mamei Pg 280-281

Și într-adevăr, eram cuprins de acea senzație, de acea certitudine că începusem să împlinesc propria mea buclă dar că bătrânețea mea își văzuse revelată Pecetea majoră a unei tinereți veșnice care nu avea să mă mai părăsească.

Mi-ar fi plăcut să îi „spun lucrurile” fratelui meu de suflet în privirea căruia regăseam brusc semnele unei vechi tandreți. Mi-a fost cu neputință, din păcate. Un fel de pudoare bloca tot ce mă impregnase.

Numele de Melkisedek nu m-a părăsit zile în șir. Dincolo de orice posibilitate de rațiune, îl resimțeam ca pe emanația unui „Mai Mare decât Tot”. Din interior, îi primeam eco-ul ca pe cel al unui Număr Viu aflat în afara Iluziei întregului nostru cosmos, a falselor divinități care lucrau în umbra sa și al cărei apogeu era marcat fără îndoială în cei două mii de ani care se anunțau. Meditațiile mele nu aveau sfârșit...

Atingându-mi adâncul sufletului, Yohan s-a apropiat de mine în mod surprinzător în acea perioadă. Adesea, l-am văzut căutându-mi și apucându-mi mâna ca pe vremuri la Efes când trăia vreo trezire alături de mine.

- «Spune-mi, Johannes... a rostit el într-o seară pe când Pokas, folosindu-se de niște ierburi, prăjea peștii trimiși de o familie de pescari. Spune-mi... Ne-au apropiat întotdeauna atâtea lucruri și de asemenea tot atâtea lucruri parcă au vrut să ne îndepărteze uneori... Nu înțeleg cum e posibil așa ceva din moment ce bem din același Izvor.»

- «Cum? Dar știi... este din cauză că ne asemănăm cu niște vase din sticlă și fiecare dintre cei care ne reprezintă are forma și culoarea lui proprie. Apa de Izvor cu care este umplută vaza ta curge firesc după forma acesteia și capătă culoarea ei, iar la fel se întâmplă și cu vaza mea... Așa că orice receptacol care se expune la lumină modelează și colorează ceea ce primește...

Nu e niciun secret în asta, frate... O simplă logică. Din acest motiv ar trebui să ne oprim mai des pe marginea drumului nostru și să avem curajul de a ne observa. Putem să ne observăm pe noi înșine? Cred, da... luând drept oglindă privirea celuiilalt și întrebându-ne „Ce reflexie las în ea? În ce nuanță o colorez? De teamă? De speranță? De iubire? Sau de adormire?”»

Câteva săptămâni mai târziu, cerul nostru, al „Patmosului nostru” a căpătat culoarea stupefacției și ceea ce devenise căminul nostru s-a destabilizat.

Pentru a doua oară în trei ani, silueta lui Laurentius s-a conturat la capătul potecii. Pasul lui era lent dar hotărât... Încă mai revăd privirea decurionului și zâmbetul lui care, în ciuda a ceea ce știam despre el, îi anima colțul gurii. Vestea a căzut fără întârziere...

- «Sunteți liberi... Cezarul nu mai este de câteva luni iar noul Imperator vă grațiază.»

Pe moment, niciunul dintre noi nu a reacționat. Era atât de improbabil! Nu știam să ne formulăm de ce-urile, dar-urile sau dacă-urile... Nici Laurentius nu avea să ne dea nicio explicație. Întors din Tracia, tocmai aflate vestea prin comandantul închisorii iar povestea se oprea acolo. Credea totuși că ne-ar fi putut înlesni întoarcerea la Efes...

